

Een Betuwsche landmanswoning.

Lenteweelde in de Betuwe.

Gaat naar het vredige land van de bloeiende Betuwe. *)

Een vredefeest is het in het bloesemland van de Linge, een feest in de bongerden en langs de ontelbare bloemenslootjes, een feest in de Pinksterbloemweiden. Want zich niet storende aan het wreede menschengebeuren, dat de wereld in vuur en vlam zet, heeft ook dit jaar weer het festijn plaats van de bruidsboomen in de Betuwe.

Met ongeduld hebben wij sinds weken den zomer in de stad verwacht, in idealistisch verlangen hadden we o zoo gaarne de dikke knoppen van kastanje en ribes, sering en klimroos willen helpen in hun verder ontplooien, maar zij en wij moesten wachten .... wachten op de levenskracht-gevende Lentezon.

Maar nu is de lente dan toch gekomen, ginds in het mooie land tusschen de rivieren; nu is het daar voor den wandelaar één groot lustoord, is de Betuwe weer in het blanke bruidsgewaad getooid. Vol vertrouwen dat „het" immers toch moest komen, hebben de vroege Engelsche krozen en de teer-purperen perziken reeds een veertien dagen langs zonnige wegeltjes en tegen blakerende muurtjes te bloeien gestaan ... maar nu is de lentedrang van kersen en peren, appelen en morellen niet meer tegen te houden .... nu is er het lachende bloemenleven van een paar weken.

Komt dan, gij stadschen, over de rivieren, wandelt er langs de hoven en bongerds, overtuigt u, dat de teere schoonheid overal en overal u omgeeft in de weelde der jonge lentebeloften.

Volgt er de boorden van de Korne of de Linge, gaat naar het oude Zoelen met zijn groot bosch, of wel richt uw schreden naar het eerwaardige slot Doornenburg, waar Cremer's „kleine rivierke" ontspringt uit een, door opspietsend riet, bloeiende sleedoorns en katjeswilgen omgeven kolk ... volgt er het zonnespelen op de madeliefjesweide onder de feestende appelboomen en komt er onder de bekoring van de intimiteit der Over-Betuwe.

Hoe ge het gemakkelijkst de bongerdpracht bereikt en er het meest van kunt genieten? vraagt ge.

Wel... reis per Hollandsche spoor van Amsterdam of Dordrecht naar Arnhem of Nijmegen en stap aan een der halten Kesteren, Opheusden, Valburg of Elst uit. Of wel ge wandelt door de schoone zustersteden van Gelderland naar Rijn of Waal, welke ge met de typische schip- of gierbrug kunt oversteken en ge bevindt u op den alouden grond der Batavieren.

Daar staat dan de stoomtram, die u voor een heel gering bedrag een wonderen rit laat maken door dorpjes en stadjes vol landelijke schoonheid en die u brengt tot den uitersten hoek van het land der ooftboomen tot den „Pannerdenschen Kop", waar ge in gewone tijden een der schoonste riviergezichten van ons vaderland kunt bewonderen... maar waar het thans streng verboden toegang is. Ook in de Betuwe zijn er in verband met den oorlogstoestand maatregelen genomen, die er U, al is het dan ook maar vluchtig, toch aan herinneren, dat buiten deze vredige oorden de vreeselijke oorlog voortwoedt.

De blanke bruidstooi van een enkel peretakje.

Maar we willen op onzen zwerftocht niet denken aan den gruwel van den oorlog, maar van dorpje tot dorpje gaan door het groote tooverland.

U te verhalen van het merkwaardige der streek zou de plaatsruimte niet gedoogen, want de geschiedenis is er belangrijker dan ge vermoeden zoudt, maar de foto's die deze opwekking verluchten, moeten ook het hare doen om velen dit voorjaar te brengen in Neêrlands bloeienden fruittuin.

Want ieder, die een rit gemaakt heeft van Arnhem naar Nijmegen of van Tiel naar Kuilemburg zal moeten erkennen, vertoefd te hebben in één grooten ooft- en moestuin, waarin voor den vakman heel wat te leeren valt.

Hier meer te vertellen ware overbodig, want die taak berust bij de rijk geïllustreerde gids der Over-Betuwe of bij het vriendelijke boekske, dat ge voor een simpel dubbeltje van de Burensche tramwegdirectie kunt toegezonden krijgen.

Vrees voor verdwalen behoeft men dus niet te koesteren, en al doolt men er ook wel eens langs de wilgenpaadjes naar kolken, die u tot stilstaan brengen en al loopt er wel eens een bloemomzoomd landwegje dood in een groot weiland, och, dat is dan nog niet zoo heel erg, want overal ziet ge woningen en boerderijtjes, schuilgaand achter wolken van blanke bloesems en in die huizen wonen de vriendelijke menschen, die het zoo „deksekaters aorig" vinden, als er veel Hollanders eens kwamen kijken en die u met een gemoedelijk praatje over de boogerden en de keues wel weer op den grooten weg zullen brengen.

D. J. v. d. VEN.

Arnhem, April 1915.

*) Met te meer genoegen plaatsen wij dit artikel van de hand van den heer v. d. Ven, omdat het een opwekking bevat om te gaan genieten van de prachtige Hollandsche landschappen. Naar het zich immers op het oogenblik laat aanzien is de kans om buitenlandsche reizen te kunnen ondernemen zeer klein. Laat ons daarom trachten onze landgenooten in de anders veel door buitenlandsche touristen bezochte streken, eenigszins schadeloos te stellen. Er is in ons eigen land inderdaad nog zooveel moois te bezichtigen, dat het gemis van een buitenlandsch uitstapje niet gevoeld behoeft te worden.

De grijze poortruïne van het Lingeslot Doornenburg.

De oer-oude typische Arnhemsche schipbrug van 1603.